

sig netop saaledes ad. Hvis den højtærede Finansminister ser hen til Frankrig, vil han se, at det Underskud, der Aar efter Aar har udviklet sig dernede, er blevet klarere paa hvert enkelt Aars Budget, Aar efter Aar, netop gennem en flydende Skat af den Art, som vi kræve her. Den franske Arveskat spiller i det franske Budget den samme Rolle, som vi ønske, at Formue- og Indkomstskat skal spille herhjemme. I England spiller Formue- og Indkomstskatten og Arveskatten en lignende Rolle. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister vil paastaa, at Frankrigs og Englands Finanser savne Tryghed, fordi de ere ordnede saaledes. Jeg tror ikke, det vil være fuldt forsvarligt for ham at fastholde den Paastand.

Finansministeren mente, at naar vi i det hele taget sagde, at Regeringen skulde holdes knapt med Hensyn til Penge, havde vi intet lært af den foregaaende Tids Historie. Han citerede en gammel Sætning om Bourbon'erne og forbedrede denne lidt, — Citater skulle næsten altid forbedres, for at der skal blive nogen videre Fornøjelse ved at bruge dem, og den højtærede Finansminister mente altsaa, at vi intet havde lært, men glemt meget. Jeg tør maaske minde den højtærede Finansminister om, at i de Tider, hvor der har været ført Venstrepolitik herhjemme, har det været en fast Tradition fra Venstres Side at hævde, at Statskassen skulde ikke have for store Midler at rutte med. Gang efter Gang har man fra Venstres Side hævdet det Standpunkt, at man skulde være forsigtig med nye Skattepaalæg. Naturligvis kan man meget vel sige: Vi skulde bruge mange Penge, men naar disse skulde tages gennem nye Skatter, forekommer det mig, at det er bedre at vente, til det er fuldkomment givet, at vi faa Brug for dem, i Stedet for at bevilge dem paa den højtærede Finansministers Fornemmelse af, at der i den kommende Tid nok bliver Brug for dem. Og naar den højtærede Finansminister ser paa Venstres Historie paa dette Punkt, tror jeg, han vil komme til at sige, at om de Anskuelser, der have været fremførte, kan man sige, at han har lært meget af Højres Anskuelser og glemt meget af Venstres Anskuelser. Hvis dette er bedre end den Holdning, vi have indtaget overfor disse Spørgsmaal, staar den højtærede Finansminister paa en behagelig Maade her, ellers ikke.

Den højtærede Finansminister gav os et smukt Fremtidsbillede af alle de Velsignelser, der skulde rulle ud over Landet, i det Øjeblik han fik gennemført sine Skatteforhøjelser. Blandt disse mange Velsignelser var ogsaa den, at hvis der blev Overskud, skulde man se at komme til at lette Toldskatterne. Jeg vil sige, at den højtærede Finansminister skal faa vor Støtte, hvis denne Tanke engang bliver til Virkelighed. Men jeg har stadig den Bekymring overfor den højtærede Finansminister, at man overfor ham altid maa mindes den Sætning: „Tænke det, sige det, ville det med, men gøre det — nej, det skønner jeg ikke!“ Jeg er ogsaa bange for, at det vil gaa saaledes, naar den højtærede Finansminister en Gang skal til at opfylde det Løfte, han i den Henseende gav i Dag.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den Prøvevurdering, der er foretaget. Jeg har haft den Glæde at blive tilkaldt til det forberedende Arbejde, og jeg takker den højtærede Finansminister derfor, fordi det har været overordentlig interessant og lærerigt, men jeg kan derfor ikke forstaa, at det skal vare saa længe endnu, før vi kunne faa Resultaterne herinde i Rigsdagen. Det egentlige Arbejde var jo afsluttet allerede forholdsvis tidligt paa Efteraaret, og jeg kan ikke forstaa, hvilken Bearbejdelse der nu skal foregaa, der kan tage saa lang Tid. Den højtærede Finansminister siger, at der kan gaa en Maaned eller halvanden, og det er ikke en Gang sikkert, at det kan ske i Løbet af den Tid. Nu ved jeg ikke, hvor længe Rigsdagen skal blive sammen, det kan jo gerne være, vi skulde sidde til en Gang ind i Sommerferien, men hvis vi ikke komme til at sidde meget længe, vil en saa lang Frist bevirke, at vi ikke faa Udsigt til at beskæftige os med Spørgsmaalet i denne Rigsdagssamling, og det vilde jeg beklage, thi jeg vilde sætte megen Pris paa i denne Rigsdagssamling at faa Resultatet forelagt her i Tinget og faa Lejlighed til en Drøftelse deraf, saaledes at vi paa den Maade maaske ogsaa kunne give Stødet til, at Undersøgelserne kunne blive førte videre, hvis vi mente, at det ikke allerede var gjort tilstrækkeligt indgaaende.

Den højtærede Finansminister vendte tilbage til Forsvarsskatten og sagde, at naar jeg havde udtalt, at hans Anstrengelser